

rettelse for saadanne Egne i de to Provindsfer, hvor man virkelig maa erkjende, at den Nytte, der kan drages af Jernbaneanlægene, kun vil blive enten saa godt som ingen eller meget ringe. Dette gjælder, som allerede stærkt fremhævet ved første Behandling, i meget høi Grad om de forskjellige Der. Saaledes ligger der rundt om Thyen forskjellige Der, hvor det allerede for Fleres Vedkommende kan siges at beroe paa en Tilfældighed, at de optages med i den provindsfelle Inddeling, som man her lægger til Grund, eller om hvilke man dog i alt Fald maa sige, at deres Interesse i Jernbaneanlægene er, om overhovedet nogen, dog aldeles forsvindende. Endnu mere kan dette siges om enkelte Der, der i administrativ Henseende høre til Thyland, deriblandt vil jeg nævne Anholt, thi det er aabenbart, at, fordi denne hører til Randers Amt, er virkelig dens Interesse i Jernbaneanlæggende med Thyland fuldstændig ingen, og det vilde, om man overhovedet vilde gjøre Undtagelser, være aldeles urimeligt at paalægge den Deelagtighed i Udgifterne. Ved Siden deraf maa det indrømmes, at forskjellige Egne i selve de to Hovedlande har i alt Fald betydelig mindre Nytte af Jernbanen end andre. Jeg vil ikke dermed sige, at nogensomhelst Egn i begge Provindsferne kan indrømmes at være fuldstændig uden Interesse i Jernbanen, idet det er min Tro, at Jernbanerne i Thyen og Thyland vilde medføre et saadant almindeligt Opsving i Omsætning og Udvikling i disse Landsdele, at det ikke kan betvivles, at selv de fjerne Egne, der ikke vilde drage umiddelbar Nytte af Jernbanerne ved selv stadig at benytte dem, dog vilde komme med i den almindelige Fremgang, som Landet vil faae. Derfor mener jeg ogsaa, at de enkelte Egne, som saaledes kunne antages at have en mindre Interesse, ikke skulde være fuldkommen fri for at bære en Deel af disse Udgifter, saa meget mere, som det vil frembyde næsten uoversigtelige Vanskeligheder nærmere at betegne dem med en skarp Grændse. Men Udvalget har da meent, at Nødsærdigheden hød, at der aabnes en Udvei for, at saa-

danne Egne kunne faae Lempelser i de Bidrag, som blive at svare. Dette er Marsagen til, at vi i en Endring foreslaae, at Indenrigsministeren skal kunne tilstaae en Nedsættelse for saadanne Egne af indtil en Trediedeel af det Beløb, som de ellers skulde svare. Her kan det jo være Gjenstand for megen Meningsforskjellighed, om netop denne Trediedeel er den rette Grændse, og Udvalget tør paa ingen Maade sige, at det har truffet det Rette; det kan være, at man kunde have udvidet Indenrigsministeriets Bemhøjdhedsinteresse saaledes, at det kunde give Nedsættelse af indtil Halvdel, hvilket jeg for mit Vedkommende har saa meget mindre Betænkelighed ved, som den hele Udgift, tagen over det Almindelige, kun vil medføre en forholdsvis lille Forøgelse af Byrden for de andre Egne. Idet nu disse Forslag fremkomme, deels om Fritagelse for adskillige af Derne og deels om Nedsættelse for saadanne Egne, der maae siges kun at drage liden Fordeel af Jernbanerne, er det en Selvsølge, at de Egne, som vilde have større Nytte, maae bære den Deel, som de andre fritages for, saaledes at Statskassen i Virkeligheden faaer sin fulde Halvdeel af Expropriationsudlægget. Paa denne Maade kommer man til den eneste gennemførlige Anvendelse af § 5 i Loven af 1861, at de Egne, som nærmest vilde drage Nytte, efter en aftagende Scala, hvor Nytten formindstes, bære Udgiften. Man forøger netop Udgiften for de Egne, som have den meste Nytte, ved at lade dem overtage Noget af Udgiften for de Egne, som drage liden Nytte af Jernbanen. Ved denne Maade at indrette Sagen paa haade for Thyen og Thyland have vi ikke kunnet lade det bestemte Næremaal, som findes i Regjeringens Forslag, blive staaende som det, hvori Bidragene skulde svares, men man har maattet sætte, at Bidragene baade for Thyen og Thyland skulde svares ved terminvis Betaling, saalænge indtil Beløbet er dækket. Det er Grunden til, at man har været nødt til fuldstændig at omredigere baade § 1 og § 2. Jeg skal endnu omtale, at Udvalget har